

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. VIII. Ad illa Domini verba, Simon Iohannis amas me?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

458 CAROLI SCRIBANI
cibus illius: nec umbratili aliqua lu-
ce perfandar, sed plenitudine Solis
illius irradiatus luceam tamquam in
meridie. Vt nihil hic residuum vete-
ris noctis aut tenebrarum sit, ac ne
umbra quidem harum, sed lux tota
mera que: adeoq; lux ipsa magnę luci
illius indissociando in æternum ne-
xu implexa.

CAPVT VIII.

*Ad illa Domini verba: Simon
Ioannis amas me?*

*Ioh. 21. CVM ergo prandissent, dicit Simoni
Petro IESVS, Simon Ioannis diligis
me plus his, dicit ei, Etiam Domine, tu scis
quia amo te. Dicit ei, Pasce agnos meos:
dicit ei iterum; Simon Ioannis diligis me?
ait illi, Etiam Domine, tu scis quia amo te;
dicit ei, Pasce agnos meos. Dicit ei tertio,
Simon Ioannis amas me? contristatus est
Petrus, quia dixit ei tertio, Amas me; &
dixit*

dixit ei, Domine tu omnia nosti; tu scis
 quia amo te; dixit ei pascere oves meas... &
 cum hoc dixisset, dicit ei: Sequere me: Tri-
 na negationi trinam amoris profes-
 sionem opponi hic vides; & iam antè
 vniuersam illam maculam diluerant
 lacrymæ, vt nihil nunc opus fuerit
 lauari pedes aqua, poterant lacry-
 mis; neq; enim credam cum ad galli
 cantum & Domini prospectum fo-
 ras egressus fleret amarè, rariores A-
 postolum lacrymas fudisse quam illã
 quæ pedes lauerat, capillis & osculis
 terferat. Illum qui in horto prostra-
 tum viderat Dominũ sudoribus, la-
 chrymis, sanguineq; tamquã balneo
 lotum, non innataffe credam lacry-
 mis recētis delicti memoria? vt non
 oculos tantum, sed corpus vniuer-
 sum factum iam oculum vnum, to-
 tos credam lacrymarum imbres de-
 pluiffe: quibus tam validè calideque
 fufis, quis non arbitretur quidquid
 negatio contaminasset, quidquid
 V 2 inqui-

inquinasset metus, in plenum deletum? Nam si Nabuthæ hæreditatem & sanguinem Achab deprecatione & fletibus deleuit, & læsuram abduxit à diebus suis; & David Viæ eadem confessione & fletibus purgavit; & facilis Dominus Ezechiaë lachrymis hæcti vitæ spatia protendit, Sennacherib in Æthiopas vertit, cæcum & octoginta millia de exercitu illius deleuit; & destinatum Niniuitis exitium auertit; & regnum Babylonis tyranno pœnitentia functo restituit; quanto ad Apostoli sui lacrymas pronior, cum amarè flentem videret super negatione metu magis quàm incredulitate extorta? Diluerat ergo iam antè Petrus quidquid macularum contraxerat, quidquid terror impresserat, & tamen ad trianam amoris restationem compellitur, *Simon Iohannis diligis me plus his?*

Matt.
26.

Dixerat audaci magis quàm prudentiausu, *Etiam si oportuerit me mori tecum,*

cum, non tenebo. Et antè, Et si omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor. Cùm ergo omnibus se prætulisset, in scandali prærogativa, petiit Dominus, plusné reliquis se diligeret, qui reliquis scandalum patientibus non pateretur: prudentior Petrus lapsu, & doctus nimiae fidei tæ malo. Ita non rarò sapientiæ magister error est; & cecidisse saluti fuit. Sanè circumspectiores ruina dedit, & gustata præcipitia timere docuerunt. Non respondet proinde Petrus quasi quæstionem repléturus, sed tãquam qui malo suo doctus omnes præfidentiæ diffugiat scopulos, Tu sis quia amo te. Diffidens animo iam suo, cuius antè impulsu ad maiora viribus profilierat. Repetitaq; à Domino quæstione eadem quæ prius reddit; ac tertio tandem rogatus, ternarum negationum memoria, ingenti mœtore ac trepidatione oppressus, incertus quò densatæ hæ in

462 CAROLI SCRIBANI
orbem interrogationes irent, amoris sui testem nō alium q̄ Dominum adducit, *Domine tu omnia nosti, tu scis quia amo te.* Duræ amanti repetitæ hæc quasi diffidētis, aut de amore dubitantis amati interrogationes. Nec quidquam graui⁹ illi euenire potest, q̄ si amorem suum in suspicionē videat vocari, aut non integri pectoris aut non satis firmi, & loco suo moti, aut aliò ppendentis: faciliusq̄ illi per ignes & tormēta potiri amato, quā in suspicionem venire amoris. Imperet fluctus & secures, dulces illi sunt, si per hos frui possit amato, omniaque illi imperia mollia sunt, si spem faciant potiundi amato. exclude hanc spem; omnia suauiā, dura & aspera & ab inimica mente & manu profecta videntur. hinc dolores & indignabūde profiliunt lacrymæ, & amarulēta suspiria, cordaq̄ palpitantia, duris que mœroribus plena. Quare non mirum si Petrum occupauerit mœror, pudor.

pudorque dolori mistus. Faciebat id Dominus, vt potentiores excitaret in discipulo amoris flammam, ac nescio quam teneritudinem affectus, quasi infantis inter vbera ludentis, aut de castæ matris collo pendentis, dum dextra læuaque sinuq; gratia sedet genitrici pondus. Nam quid aliud sibi hæc verba volunt, *Simon Iohannis diligis me. amas me?* non videntur tibi matris esse post vbera basiatis labiaque labiis purpurantis, aut genas oculis dissuauiantis? non sunt hæc matris siu ludentis, nunc tollentis, nunc deprimentis, nunc petus p̄ctori, vultumque vultui admoventis, & inter fracta primæ infantia verba, post amicas interrogationes, *Amasne me fili mi, amasne matrem?* elicientem, balbutiente lingua amicum illud & desideratum matribus, *Amo, amo te, mater mea, cara mihi mater, amor meus, amo?* Idem vsu videmus in

amica hac sermocinatione Domini
& Petri, Amasne me Simon, amas? a-
mo te pater mi, mater mea, amor
meus, amo. Quis me separabit a te
delicia mea, amor meus? amo te cor
meum, vbera mea, oculi mei, anima
mea, amo. dulcedo mea, gaudium, &
corona mea vnica & columba mea,
amo. Non amem te amor meus, non
amem? post sudorum, lachrymarum,
sanguinum balnea non amem? post
vincula, flagra, spata, spinas, clauos,
lanctam & crucem non amem? post
mortem omnium qua fuerunt e-
runtq; acerbissimam, crudelissimam
vltrò amore mei amplexatam non
amem?

Quis mihi dabit vt eadem insonet
auribus hisce amor meus, & audiam
dulce illud blandientis inter vbera
matris, Amas me? non amem te a-
mor, mea lux, vita mea? non amem
te? dilecte votorum meorum, dile-
cte ex millibus non amem te? &
quid:

quid amem, si non amem amorem
 meum? lachrymæ tuæ quid sunt, si
 non amoris flumina, quibus innatet
 hæc amans anima, amorum flammis
 accensa? sudores tui quid sunt, si non
 torrentes amoris, quibus tamquam
 medico balneo lauetur hæc amans
 anima amore tui saucia? sanguinis
 tui prodiga fluentia quid nisi mare
 magnum statuunt, cui prospero cur-
 su innauiget hæc amans anima? Vul-
 nera tua quid sunt si non quinque
 torrentium, fluminum, oceani fon-
 tes, quibus non modò sitim leuet,
 sed inebrietur hæc amans anima mu-
 sto tuo satianda? quid patulum vul-
 neribus pectus, si non vbera lacte
 fluentia, amoris rore distenta, qui-
 bus pascatur hæc amans anima? quid
 caput tuum spinis quaqua parte cir-
 cumsessum, si non nobile rosetum &
 aromatum areola, in qua hæc amans
 anima odorato perfundatur nim-
 bo, amoris suo iungenda? clavi tui

V. 5. quid

quid sunt, si non validi amantium
 nexus, nulla ætate, arte, dolo, viribus
 dissoluendi? lancea tua quid est, si
 non reseratio pectoralis fasciæ? si nõ
 reducti & reuulsi cardines amoris
 mei, quibus strata via amanti huic a-
 nime tot seculis validis repagulis fir-
 mata? crux quid est, si non torcular
 dilecti mei musto suo natans, si non
 lectulus melioris Salomonis mei?
 cuius ascensus purpureus, mediaque
 perpetua charitate constrata, inuisi-
 tatoria sunt amanti animæ, amore
 grauidæ, quæ currat in odorem un-
 guentorum tuorum, maximè vbi
 cum Apostolo tuo audierit, *Sequere*

Cant. 5 me. Vbi cum sponsa tua, *Veni in hor-*
tum meum soror mea, sponsa, messui myr-
rhant meam cum aromatibus meis: come-
di fauum meum cum melle meo, bibi vi-
num meum cum lacte meo, comedite ami-
ci, & bibite & inebriamini charissimi.

Verùm quid sperem vocem spon-
 si, qui necdum inaudierim vocem
 seque-

sequelam imperantis; aut sanè non
 sequutus sum inuitantem, cum tra-
 heret me in odorem vnguentorum
 suorum? vnguenta potius seculi se-
 quutus & quidquid illud de inanita-
 te promittit, quàm quidquid Amor
 meus de diuitem area, de vinea & vber-
 ribus suis. Nam quota pars vitæ meæ
 decucurrit in odorem dilecti mei?
 quota sedet sub vmbra illius? circum-
 spice te totam anima mea & metire
 gressus tuos. Vide quem vita, mori-
 bus, votis expresseris: cuius vestigiis
 institeris, cuius sponsonibus illecta,
 obaudieris voci. Non toto conatu
 sequuta est carnem & sanguinem, pe-
 ritura oblectamenta, momentaneas
 delicias? aut si sequuta es Dominum,
 vbi vincula & flagra, sudores, lacry-
 ma, sanguis? vbi crux & clauis, & im-
 plexa capiti corona? vbi purpura
 sanguine lota? vbi lilia conuallium,
 submissæ mentis animus castus, &
 antè per medias fornaces, quàm per

non casta pascua iturus? vbi opum
 honorum, voluptatum contemptus
 & proculcatio? vbi victoria tui, &
 triumphus de seculo acti? vbi cicatri-
 ces & vulnera, & sparsus non inglo-
 rius sanguis, dum vestigiis miles du-
 cis tui inhæres; perque inimica gra-
 deris agmina sanguinem sitientia?
 quæ si non præfers miles, & alienas
 sequutus es aquilas, ignarus labari-
 ductoris tui, alieno sacramento ob-
 strictus, quid speras? præmia sanè ab
 iis speranda, quibus vitæ, laborum,
 sudorumque potissimam partem di-
 casti. Nec miles ab alienis castris præ-
 mia sperat. Ab iis quibus sudor la-
 borque fluxit, quibus noctes stete-
 runt insomnes, quibus frigora & æ-
 stum tulit, quibus vulnera & sangui-
 nem dedit, animamque per vulnera
 ituram, sperari præmia possunt. Se-
 culo qui hæc dedit, seculi donatiuum
 expectet, de seculo laureatus. Aut
 sine victoria triumphos, sine prælio
 victo-

victoriam, sine vulnere prælia quisquam speret? vbi nulla bella, vulnera, pugni, quassationes, nulli calces arietant, nulli castus dilaniant, nulla flagella dilacerant, nullum ferrum sanguinem bibit, sperari corona nõ potest. Etiam apud seculum per cruorem & vibices negotiamur, cum gloriam & priuilegia publica, stipendia ciuica, imagines, dignitates, statuas, & qualem præstare de fama æternitatem potest, venamur. Et Deũ dedecebit per ignem & gladios suos ad præmia vocare? aut extimescet vulnera miles æternitatis coronatecta? expauescet ad sanguinem cali purpura delibutum? timebit itinera ducis sui vestigiis complanata? & trepidabit æternitate proposita? aut non credet promittenti, nunc arborem vitæ, & mortis veniam secundæ, nunc latens manna cum calculo candido, & nomine ignoto, nunc ferree virgæ potestatem, & stellæ matutinæ
 clari-

claritatem, nunc albam vestiri, nec
 deleri de libro vitæ, & columnam
 fieri in Dei templo, & Ierusalem cæ-
 lesti inscribi, nunc residere cum Do-
 mino in throno? & quorum hæc, nisi
 quorum labores? illorum enim vi-
 ctoria, quorum pugna, eorum pu-
 gna, quorum & sanguis: quorum de-
 sequela Christi sudores & lacrymæ,
 eorum & gloria.

Sequere anima mea non timide
 ductorem. ignavus miles est, qui du-
 cem per vulnera & sanguinem eun-
 tem, flens sequitur. Sequere per ve-
 stigia sanguine suo purpurata gradi-
 entem, per clavos & lanceam. Neque
 alia via ad amoris tui magni domum
 magnam, ad Regis tui magni regiam
 magnam, ad reposita cælo præmia
 æternitate donanda. Et sanè si amas
 exultans & gaudens sequeris aman-
 tem; & amabis ferrum, vulnera, san-
 guinem, mortem, quæ te ducet ad
 morem tuum. Adeo amasse vicisse

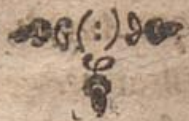
est. Sequere cum Apostolo, vt aliquando ex vero prorumpere in has voces possis, *Domine tu scis quia amo te.* Ioh. 21.

Quantum sequeris, tantum amas. amoris mensura sequela est. Sequere, vt ames, imò si amas: amabis si sequitas fueris.

Ingruunt tentationes & vndique inimica intonant arma, spondent, minantur? tu obice clypeum, *Domine tu scis quia amo te*, insurgit caro, domestica bellua, efferum monstrum, nulla lenitate domandum, nullis blanditiis frangendum? oppone, *Domine tu scis quia amo te.* Honores alluciant, & opes, & quidquid seculo magnum? memèto Apostolici dicti, *Domine tu scis quia amo te.* Vt illud aliquando in te locum habeat Apostolici alterius, *Certus sum, quia neque mors, Rom. 8. neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit*

472 CAROLI SCRIBANI

poterit nos separare à charitate Dei quæ
est in Christo IESU Domino nostro. Hæc
charitas, amor est, qui Virtutibus ac
Principatibus superior, non terretur
præsentibus, animatur futuris, tides
fortia, calcat magna, profunda con-
temnit, & supra quidquid creatum
est fertur, omnibus maior, durior
xō, tenacior ferro, chalybe firmior
adamante certior, auro gemmaque
nobilior, excelsior cælis, & quidquid
vniuersi ambitu continetur. Sequere
te hunc anima mea, nec ad dextram
declina aut sinistram, sed regia gra-
dere via, regia in crucis baiulatione
purpura signata, v: æternum sequa-
ris, æternumq; fruaris Amore
tuo nullo tuo minu-
endo.

A
in celo
sum or
tionem
nedix
illis, r
Et ipse
dio m
dante
mors
los,
bant
clau
delic
duce
Qui
pom
men
diun

CAR